

בבית המשפט העליון

בש"א 5217/19

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקש: מאזן אלחריבאת

נגד

המשיב: פקיד שומה

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך; תשובת המשיב; הודעת מעדכנת מטעם המשיב; בקשה לתיקון הבקשה להארכת מועד

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד לנקיטה בהליך ערעורי על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 23.5.2019 (ע"מ 19-01-15372, כבוד השופט א' דורות) (להלן: ההחלטה).
2. בגדרי ההחלטה נדחתה בקשתו של המבקש, תושב האזור, לביטול צו עיקול ותפיסה שניתן במעמד צד אחד מכוח סעיף 194 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ביחס למזומנים בסך של 500,000 ש"ח שנתפסו בביתו של המבקש.
3. המבקש הגיש תחילה את בקשתו, בצירוף "כתב ערעור", ביום 4.8.2019 ובמסגרתה עתר להארכת מועד להגשת ערעור (להלן: הבקשה המקורית). ביום 19.8.2019 הוגשה תשובה מטעם המשיב לבקשה. לאחר הגשת תשובת המשיב, הגיש המבקש, ביום 4.9.2019, הפעם באמצעות בא-כוחו (שאף ייצג אותו במסגרת ההליך קמא), "בקשה לתיקון ובקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור" (להלן: הבקשה המתוקנת), בגדרה נטען כי נוכח ביטול היתר העסקה שניתן למבקש בישראל נמנעה ממנו האפשרות לבחון הגשת בקשת רשות ערעור במועד, וכן כי עקב טעות של בא-כוחו "בוזבז זמן יקר" להגשת בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות הערעור. מכל מקום טוען המבקש כי היעדרות לבקשה לא תוביל לנזקים, זאת משום שהבקשה המקורית הוגשה לטענתו באיחור של 27 ימים בלבד. המשיב מתנגד לבקשה.

4. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי דין הבקשה להידחות. ההחלטה ניתנה ביום 23.5.2019, והמועד האחרון להגשת בקשת רשות ערעור עליה הוא יום 23.6.2019. היינו, הבקשה המקורית הוגשה באיחור ניכר של כחודש וחצי, והבקשה המתקנת הוגשה באיחור של כחודשיים וחצי. לא מצאתי בבקשה המקורית או בבקשה המתקנת "טעם מיוחד" המצדיק את הארכת המועד. ככלל, טעות שבדין אינה מהווה "טעם מיוחד" המצדיק מתן ארכה להגשת הליך ערעורי בנסיבות בהן היה ניתן היה להימנע מהטעות בנקל באמצעות בדיקה פשוטה בדין. בענייננו, המבקש לא סיפק הסבר מבורר כיצד אירעה הטעות הנטענת בבחירת ההליך הערעורי, מה גם שהבקשה אינה כוללת כל פירוט באשר למאמצים אשר ננקטו על מנת לברר את אופן ההשגה הנכון על ההחלטה מיום 23.5.2019. על רקע זה אין בידי לקבוע כי הטעות, ככל אשר אירעה, הייתה בלתי נמנעת באורח סביר (ראו: בש"מ 6229/11 דון יחיא נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה, פסקה 8 (10.1.2012)). מכל מקום, אף אם אלך כברת דרך לקראת המבקש ואתחשב בטעותו בבחירת ההליך הערעורי, הרי שגם במקרה זה הבקשה הוגשה באיחור ניכר, ולא למותר להדגיש כי בקשת התיקון הוגשה כחודש ימים לאחר הגשת הבקשה המקורית. בנוסף, לא הוכח בפניי כי נסיבותיו האישיות של המבקש לא אפשרו את הגשת ההליך הערעורי במועד, בייחוד בהתחשב בכך שמדובר בבעל דין מיוצג.

5. על כך יש להוסיף כי אף סיכויי ההליך אינם מצדיקים את הארכת המועד, ולא למותר לציין בהקשר זה את דבריה של כבוד השופטת (כתוארה אז) א' חיות לפיהם "בקשה לפי סעיף 194 דומה, אפוא, במהותה לבקשה למתן סעד זמני והיא נבחנת על פי אותן אמות מידה. בבקשות מסוג זה נתון לערכאה הדיונית שיקול דעת רחב, וערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בו אלא במקרים חריגים..." (ראו: רע"א 1367/17 בלולו נ' היחידה הארצית לשומה – מדינת ישראל (18.7.2007)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית. לפנים משורת הדין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ט בכסלו התש"פ (17.12.2019).

שרית עבדיאן

ר ש מ ת